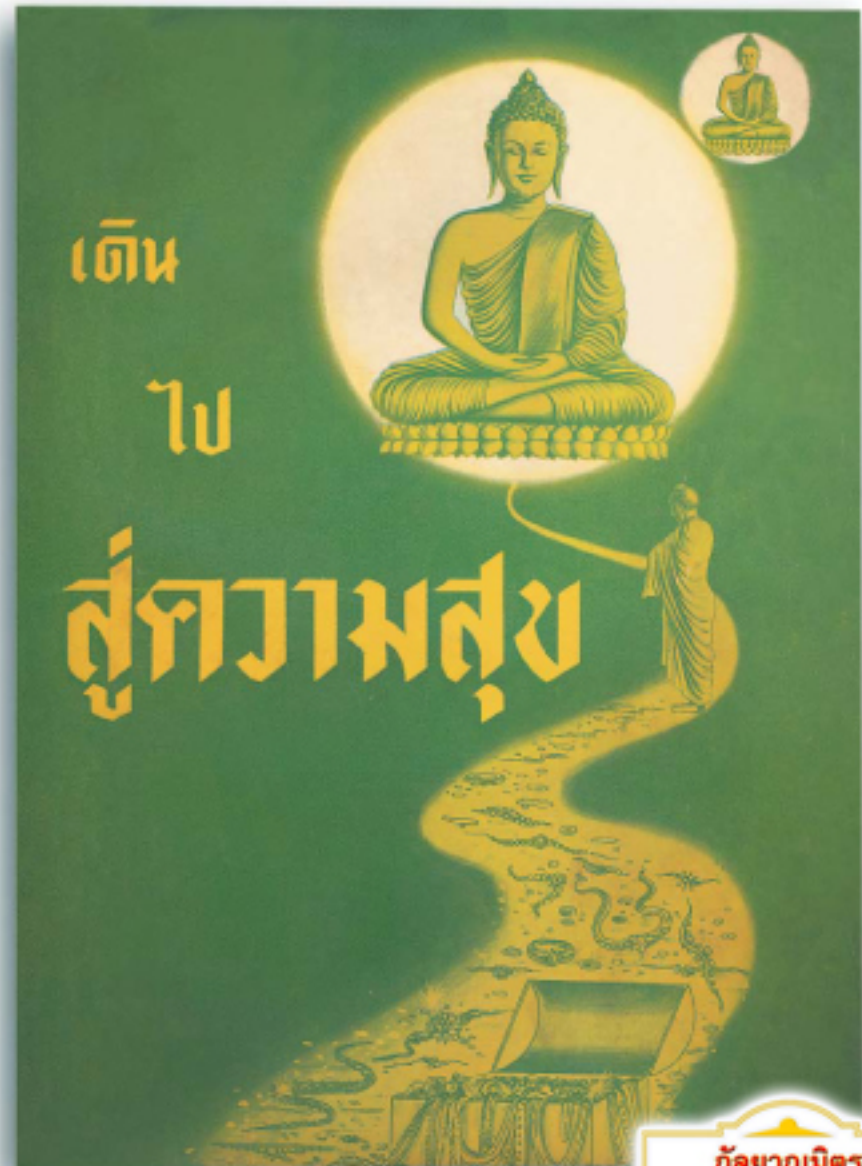

มตฺถิ สนฺตฺติปรํ สุขํ
สุขอื่นนอกจากความสงบไม่มี
พุทธพจน์

กัลยาณมิตร
www.kalyanamitra.org

หนังสือสำหรับผู้ที่แสวงหาความสุขที่แท้จริง

True Happiness

เดินไปสู่ความสุข
ฉบับพิเศษ

พบหนังสือ E-Book ธรรมะที่
<http://www.kalyanamitra.org>

หนังสือสำหรับผู้แสวงหาความสุขที่แท้จริง

คำนำ

เดินไปสู่ความสุข เป็นหนังสือที่คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายได้จัดพิมพ์ขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ.๒๕๑๓ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเรื่องราวอันทรงคุณค่าจากปลายปากกาของหมู่คณะรุ่นบุกเบิกตามหาผู้มีบารมี ที่เคยสร้างบุญสร้างกุศลร่วมกันมาตั้งแต่อดีตชาติให้ได้กลับมาสร้างวัดสร้างบารมีร่วมกับหมู่คณะอีกครั้งหนึ่ง

เดินไปสู่ความสุข เป็นหนังสือเล่มแรกที่สุดประกายให้ผู้คนจำนวนมากทยอยเข้ามาศึกษาธรรมปฏิบัติเพื่อเข้าถึงวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้มาช่วยกันสร้างวัด สมดังเจตจำนงของคณะผู้จัดทำในตอนนั้นทุกประการ สิ่งนี้เองได้เป็นจุดเริ่มต้นของความสำเร็จทุกอย่างของวัดพระธรรมกายตราบกระทั่งถึงทุกวันนี้

สำหรับหนังสือ **เดินไปสู่ความสุข ฉบับพิเศษ** เล่มนี้ เป็นการคัดสรรเอาบทความจากหนังสือเดินไปสู่ความสุขมาจัดพิมพ์ใหม่รวม ๒ เรื่องด้วยกัน เรื่องแรก คือ **ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายของพระพุทธองค์** ซึ่งเป็นอัตชีวประวัติตอนสำคัญของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ที่ท่านได้ค้นพบวิชาธรรมกาย ที่สูญหายไปหลังพุทธปรินิพพาน ๕๐๐ ปี ให้กลับคืนมาสู่โลกอีกครั้ง และอีกเรื่องหนึ่งคือ **ตามหาพ่อ** ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความ

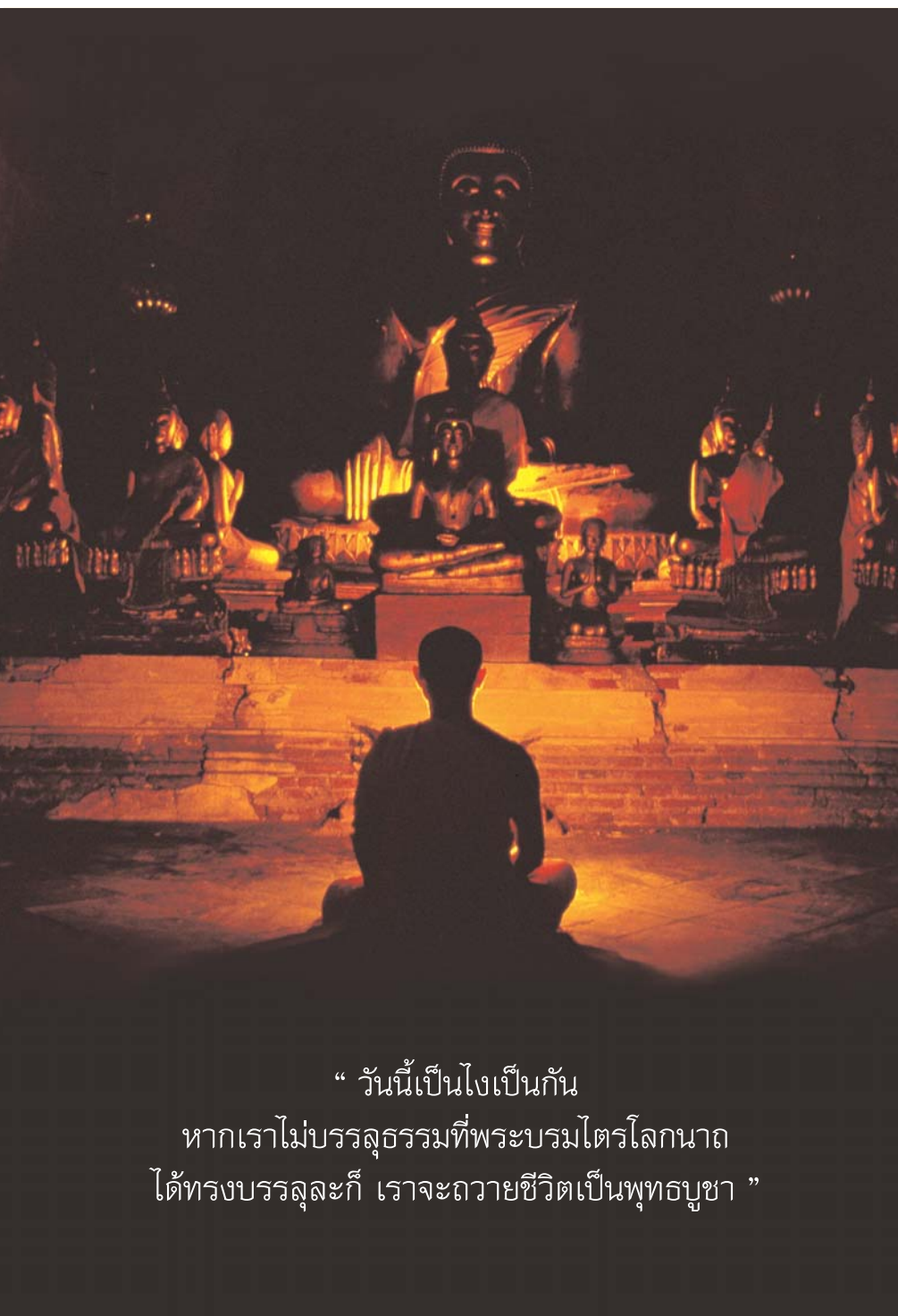
ปรารถนาอันแรงกล้าของคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ที่ต้องการเรียนธรรมปฏิบัติ เพื่อไปพบและขอขมาพ่อในสัมปรายภพ

บทความทั้งสองเรื่องนี้ แม้ว่าเขียนขึ้นมานานมากแล้ว แต่เนื้อหาสาระยังทรงคุณค่าตลอดกาล เพราะเป็นเรื่องจริง ที่เป็นประจักษ์พยานถึงความยิ่งใหญ่ในธรรมปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นสิ่งที่มีจริง ดิจจริง และที่สำคัญ มีผู้ที่ยืนยันได้สามารถปฏิบัติเข้าถึงได้จริง

ท่านที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ โปรดทราบว่าคุณคือผู้มีบุญลาภอันประเสริฐ ที่ได้มีโอกาสรับรู้ถึงแนวทางปฏิบัติอันเป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา เมื่ออ่านจบแล้ว ขอได้โปรดส่งหนังสือเล่มนี้ต่อให้แก่บุคคลอันเป็นที่รัก ซึ่งจะเป็นมหากุศลอย่างยิ่งสำหรับตัวท่านเอง ที่จะได้ช่วยกันเผยแผ่อมฤตธรรม นำไปดับไฟกิเลสที่กำลังเร้าร้อนอยู่ในจิตใจของชาวโลกให้มลายหายสูญ และเพื่อเป็นแนวทางให้พบกับความสุขที่แท้จริงสืบต่อไป

คณะผู้จัดทำ

๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๖

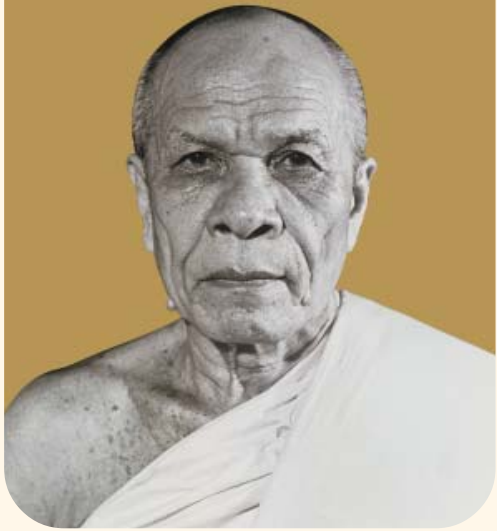
“ วันนี้เป็นไงเป็นกัน
หากเราไม่บรรลุนิพพานที่พระบรมไตรโลกนาถ
ได้ทรงบรรลุนิพพาน ก็ เราจะถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ”

พู่กันพบวิษณารธรรมกาย ของพระพุทธรองค์

จันทร์วันเพ็ญเดือนสิบ ลอยฟองฟ้าอยู่ท่ามกลางดวงดาวที่
ดารดาษระยิบระยับ สาดแสงนวลลูบไล้ไปทั่ว กระทบพื้นน้ำคลอง
บางกอกน้อยที่มีลมอ่อนๆ พัดระลอกให้พลิวเข้าสู่ฝั่งมิขาดสาย ฝนที่
เพิ่งขาดเม็ดเมื่อตอนค่ำยังคงทิ้งหยาดละอองน้ำติดค้างอยู่ตามใบหญ้า
สะท้อนรับแสงจันทร์ดูแพรวพราวราวกับเพชรที่โปรยปรายเอาไว้

ภายในโบสถ์วัดโบสถ์(บน) บางคูเวียง ดูเจียบเขียบวังเวง
ได้ยินแต่เสียงหรีดหริ่งเรไรดังแผ่วๆ มาจากข้างนอก แสงจันทร์ที่ส่อง
ผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้ามา ช่วยให้มองเห็นพระปฏิมากรประดิษฐาน
อยู่บนแท่นและทุกสิ่งภายในโบสถ์ได้อย่างชัดเจน บนพื้นเบื้องล่างตรง
พระพักตร์องค์พระปฏิมากร สมณะรูปหนึ่งนั่งสงบนิ่งอยู่ในท่าสมาธิคู้
บัลลังก์กายตั้งตรงไม่ไหวติงเสมือนสิ่งไร้ชีวิต นานแสนนาน... จวบจน

ภาพ : หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

แสงจากดวงจันทร์ที่เคลื่อนคล้อยหลังเที่ยงคืน สาดปะทะร่างจนเห็น
ได้ทั้งองค์ คะเนอายุราว ๓๐ เศษ รูปร่างลั่นทัด หน้าผาก กว้างบ่งถึง
ลักษณะของผู้ทรงปัญญาอันล้ำเลิศ ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่ง ผ่ากาสาว-
พัสตร์ที่ครองอยู่สั่นพลิวน้อยๆ พร้อมกับมีเสียงถอนลมหายใจยาว ดัง
จนได้ยินชัด รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนมุมปาก ใบหน้าอัมเอิบเต็ม
ไปด้วยความปรีดาปราโมทย์ รำพึงออกมาเบาๆ

“เออ... มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน **ความเห็น ความ
จำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ
เมื่อดับแล้วจึงเกิด**”

เสียงรำพึงเจียบลงในฉับพลัน ขยับกายเล็กน้อยกลับคืนสู่ท่า
สงบ ชับความปิติที่ยังเกิดขึ้นให้หมดสิ้นไป หลับตาเพ่งพิจารณาธรรม

ทบทวนให้แน่ใจทั้งอนุโลมและปฏิโลม

ความปิติเป็นศัตรูของสมาธิ แต่ก็เป็นการยากแก่พระภิกษุรูป
นี้ที่จะระงับมิให้ความปิติเกิดขึ้นได้ เพราะเป็นความสำเร็จในความ
พากเพียรที่ได้พยายามมาเป็นเวลานาน ตลอดระยะเวลา ๑๑ ปีใน
ชีวิตสมณเพศ นับตั้งแต่สละฆราวาสวิสัยจากหนุ่มพ่อค้าข้าว ซึ่งใน
สมัยนั้นพ่อเอ่ยชื่อ “**สด มีแก้วน้อย**” บรรดาพ่อค้าและชาวนาอำเภอสอง
พี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ต่างรู้จักกันดีว่าเป็นพ่อค้าข้าวที่ขยัน
หมั่นเพียร ลัทธิชื่ออารีอารอบ น่าจะเป็นพ่อค้าที่มั่งคั่งและมีอนาคต
ไกลคนหนึ่ง แต่สิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งปรารถนา เพราะได้ตั้งจิตมุ่งจะตัด
ปลิโพธและอาลัย เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อันเป็นธงชัยของพระอรหันต์
ศึกษาธรรมของพระผู้พิชิตมารให้บรรลุจนได้

พระภิกษุสดบวช ณ วัดสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ครั้น
บวชได้เพียงวันเดียว รุ่งขึ้นก็เรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อโหน่ง อินท-
สุวณฺโณ ผู้เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ศึกษาควบคู่กับการเรียนคัมภีร์
เรียนเรื่อยไปจากสำนักนี้สู่สำนักโน้น ที่ไหนใครว่าดีก็ต้องพยายาม
ขอเข้าเป็นศิษย์ศึกษาธรรมปฏิบัติด้วย เช่น พระมงคลเทพมุนี (มุ่ม)
อดีตเจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิ พระครูธรรมาภิบาล (โป๊) วัดพระเชตุพนฯ
พระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า จังหวัดธนบุรี พระอาจารย์ปลื้ม วัดเขา
ใหญ่ อำเภอกำแพงแสน จังหวัดกาญจนบุรี พระอาจารย์ที่กล่าวมานี้ทรง
คุณวิเศษทางธรรมปฏิบัติ เป็นเยี่ยมทางปริยัติ งามทั้งศีลาจารวัตร มี
ลูกศิษย์ลูกหามากมาย พระภิกษุสด หรือในระยะเวลาต่อมาคือ “**หลวงปู่วัด-**

ภาพ : รูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ปากน้ำ ภาษีเจริญ” ก็เรียนจนหมดสิ้นความรู้ของครูอาจารย์ทุกสำนักที่ผ่านมา

“มีต่อไปอีกไหมครับ” คำถามนี้เกิดขึ้นภายหลังจากบรรลุผลสำเร็จตามขั้นสูงสุดของแต่ละสำนักกรรมฐาน เมื่อทำได้อย่างครูบาอาจารย์แล้วมักจะถามเช่นนี้ แต่ทุกคำตอบที่ได้รับมีทำนองคล้ายคลึงกัน

“หมดแล้ว เธอเรียนจนหมดความรู้ของฉันที่สู้ศึกษามานานต่อไปนี่เธอมาช่วยฉันสอนศิษย์กันต่อไปเถอะ” พระอาจารย์กล่าว

ความรู้เพียงทางอึ่งแค่นี้จะไปสอนใครได้ ตัวเราเองยังจะเอาไม่รอด ท่านเป็นแต่เพียงดารีขึ้นใจโดยไม่กล่าววาจาได้ออกมาแล้วก็ลาจากทุกสำนัก ตระเวนข้ามเทือกเขาหลายลูกทั่วทุกทิศ เพื่อจะหา

ยอดกัลยาณมิตรสั่งสอนอบรมใจ ภายหลังที่ได้ศึกษากรรมฐานจากพระคณาจารย์ต่างๆ มากพอสมควร ก็ไม่บรรลุธรรมดังที่หมาย มีความรู้สึกในใจเสมอว่าทางเหล่านั้นยังอ้อมเกินไป ควรจะมีทางที่ตรงกว่านี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นในที่สุดก็หันกลับมาเรียนด้วยตนเอง โดยศึกษาจากตำราวิสุทธิมรรค ซึ่งเป็นแบบฉบับของการปฏิบัติ トラบกระทั่งท่านมาจำพรรษา ณ วัดโบสถ์(บน) บางคูเวียง และวันนี้อยู่ระหว่างกลางพรรษาพอดี ท่านเริ่มปรารถนาความเพียรในใจแต่เช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต

“เราวชมานานนับได้ ๑๑ พรรษาเข้านี้แล้ว วิชชาของพระพุทธเจ้าเรายังไม่ได้บรรลุเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาดสักวันทั้งคันถธุระ และวิปัสสนาธุระ อย่าเลยเราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงทางพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท” เมื่อกลับจากบิณฑบาต ก็รีบจัดการภารกิจต่างๆ จนหมดความกังวลใจ จึงได้เข้าไปสู่โบสถ์ วัดโบสถ์(บน) บางคูเวียง โดยตั้งปณิธานไว้ในใจว่า หากเราไม่ได้ยินเสียงกลองเพลละก็จะยังไม่ลุกจากที่

ขณะนั้นประมาณเวลา ๒ โมงเช้าเศษๆ ฤกษ์ “สด” เริ่มทำความเพียรทางใจหลับตาภาวนา “สัมมา อะระหัง” เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เพิ่มความเป็นเหน็บและปวดเมื่อยขึ้นมาทีละน้อยๆ ถึขึ้นหนักเข้าจนมีความรู้สึกว้า กระตุกทุกชิ้นส่วนเริ่มเขม็งเกลียวลั่นกร็อบแทบจะระเบิดหลุดออกมาเป็นชิ้นๆ เพราะความเมื่อย ความกระวนกระวาย

ใจเริ่มตามมา

“เอ... แต่ก่อนเราไม่เคยรู้สึกเช่นนี้เลย พอตั้งลัจจะลงไปว่าถ้า กลองเพลไม่ดังจะไม่ลุกจากที่ เหตุใดมันจึงเพิ่มความกระวนกระวาย ใจมากมาอย่างนี้ ผิดกว่าครั้งก่อนๆ ที่นั่งภาวนา เมื่อโหระหนอกลอง เพลจึงจะดังสักที”

คิดไปจิตก็ยิ่งแกว่งซัดสายหนักเข้า เกือบจะเลิกนั่งก็หลายครั้ง แต่ เมื่อได้ตั้งลัจจะลงไปแล้ว จะแพ้ไม่ได้ เมื่อกายไม่สงบ จิตใจจะไป สงบได้อย่างไร ในที่สุดก็อดทนนั่งต่อไป ใจเริ่มค่อยสงบทีละน้อย เพราะไม่แวบไปเกาะที่ปวดเมื่อย

“ช่างมันปะไร มันเป็นเรื่องของสังขาร”

ในที่สุดใจก็หยุดเป็นจุดเดียวกันเห็นเป็นดวงใส บริสุทธิ์ขนาดเท่า ฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ใจสบายอย่างบอกไม่ถูก ความปวดเมื่อยหายไปไหนไม่ทราบ ก็พอดีกลองเพลดังกังวานขึ้น

วันนั้นฉันภัตตาหารเพลมีรสที่สุด เพราะเหตุว่าไม่ใช่รสแห่ง อาหารอย่างเดียว หากเจือระคนด้วยรสแห่งธรรมผลสมผสานกันไปด้วย จิตจึงเกิดปราโมทย์ ใจยังอัมเอบชุ่มชื่นอยู่ ฉันภัตตาหารไปใจก็อดที่จะมองดูที่ศูนย์กลางกายไม่ได้

“...อ้อ! ...ยังเห็นอยู่ เออ!... นี่ก็แปลก ลิมตาก็ยังมองเห็นชัด ความสว่างเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิตของการบำเพ็ญธรรม เราไม่เคยเห็นความสว่างใดที่จะเทียบเท่าได้ ความสว่างแห่งดวง อาทิตย์ก็ยังไม่ห่างไกล เท่าที่เห็นอุปมาเหมือนแสงหึ่งห้อยกับโคมไฟ”

ภิกษุ “สด” ฉันไปอดที่จะยิ้มออกมาได้ด้วยเปี่ยมสุข ทำให้ทวน ระลึกถึงพุทธวจนะบทหนึ่งที่ว่า “นตฺถิ สนฺติปรี สุขํ” แปลว่าสุขอื่น นอกจากหยุดจากนี้ไม่มี เมื่อใจหยุดก็เกิดความสงบ เมื่อสงบก็เป็นสุข นี้เป็นเพียงใจหยุดน้อยนิดเรายังสุขเช่นนี้ หากเราได้บรรลุธรรมสูงขึ้น ไปอีกจะสุขขนาดไหนหนอ ท่านรำพึงในใจ

“ท่านสด ทำไมวันนี้ท่านจึงฉันจังหันไปมอหิมไป ท่านยิ้มกับผู้ใดหรือ” เพื่อนภิกษุถามด้วยสงสัยในอาการของท่าน

“เปล่าหรอกท่าน ผมกำลังระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดา ของเรา เลยอดที่จะยิ้มปีติโสมนัสใจไม่ได้” ท่านตอบเสียงๆ

“ท่านสดนับว่าเป็นผู้ไม่ประมาท แม้แต่ฉันจังหัน ยังภาวนา ระลึกถึงคุณของพระบรมศาสดาเป็นพุทธานุสติ หากพระองค์ยังมี พระชนมอยู่ คงจะต้องตรัสสรรเสริญท่านท่ามกลางพระขีณาสพ

ภาพ : พิธีดอกเสลาเข็มต้นสุดท้ายสถาปนามหาวิหารพระมงคลเทพมุนี
วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ วัดพระธรรมกาย

ทั้งหลายเป็นแน่” ทั้งคู่ต่างกล่าวมธุรสวาจาซึ่งกันและกัน ทำให้จิตใจเปี่ยมสุขอยู่ยิ่งเพิ่มขึ้นไปอีก

วันนั้นท่านมีความสุขทั้งวัน ดวงธรรมชั้นต้นซึ่งเป็นดวงใจก็ยังเห็นติดอยู่ตรงศูนย์กลางกายไม่ขาด พักผ่อนครู่หนึ่งเพื่อเอาแรงไว้ปฏิบัติกรรมฐานในยามราตรี

“วันนี้เป็นใจเป็นกันหากเราไม่บรรลุลหรรษที่พระบรมไตรโลกนาถได้ทรงบรรลุละก็ เราจะถวายเป็นพุทธบูชา หากเราจะต้องตายไปในครั้งนี้ ก็จะได้เป็นเหยียงอย่างแก่ผู้ที่จะตามมาภายหลังจะได้ยึดถือเป็นแบบปฏิบัติต่อไป ก็จะได้อันนิสงส์อีกโสดหนึ่ง”

หลังจากลงพระปาฏิโมกข์กับเพื่อนภิกษุท่านก็ยิ่งรู้สึกกายเบาใจเบายิ่งขึ้น ความแหนงใจเกี่ยวกับอาบัติเล็กๆ น้อย ๆ ถูกขจัดออกจากใจ ด้วยการฟังพระปาฏิโมกข์ทบทวนดูว่าเรากระทำถูกต้องธรรมวินัยหรือไม่ บกพร่องข้อใดก็ได้ปลงอาบัติกับเพื่อนภิกษุด้วยกัน

เมฆฝนตั้งเค้ามาแต่บ่าย และเริ่มครึ้มหนักไปอีก คาดว่าคงจะตกในไม่ช้า ท่านรีบสร่งน้ำจัดการภารกิจส่วนตัวจนหมดความกังวลใจ

แล้วก็เริ่มเข้าประตูโบสถ์ในเวลาเย็น ในขณะนั้นฝนก็ตกลงมาประจุฟ้ารัว เสมือนเป็นนิมิตอันดีที่จะแสดงให้เห็นภิกษุ **“สด”** เห็นว่าท่านจะบรรลุลหรรษในคืนนี้ และจะได้ไปรยปรายเมื่อดฝนแห่งธรรมไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีธรรมาภิเลสจะได้เบาบางลงบ้างอีกทั้งจะได้ขุดค้นนำเอา **“วิชชาธรรมกาย”** ซึ่งสูญหายการถ่ายทอดมานานนับเป็นพันปี ขึ้นมาเปิดเผยแก่ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง

ท่านเริ่มปรารภความเพียรทางใจขณะลงนั่งในพื้นโบสถ์ต่อหน้าพระประธานผู้เป็นตัวแทนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเริ่มสวดอ้อนวอนเบาๆ

“ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานธรรมแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด หากว่าการบรรลุลหรรษของข้าพระพุทธเจ้าจะเกิดประโยชน์แก่พระศาสนาอย่างมหาศาลละก็ ขอทรงได้ประทานเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะรับอาสาเป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระพุทธศาสนา หากว่าไม่เกิดประโยชน์แล้วไซ้ร ขออย่าได้ทรงประทานเลย ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายชีวิตอัฐภาพนี้ เป็นพุทธบูชาแต่พระองค์”

ภาพ : พิธีตอกเสาเข็มต้นสุดท้ายสถาปนามหาวิหารพระมงคลเทพมุนี
วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๐ ณ วัดพระธรรมกาย

ขณะเมื่อนั่งฝนก็เริ่มตกลงมา ทำให้อากาศเยือกเย็นไปทั่ว บริเวณท่านเหลือบไปเห็นมดขี้กำลังไต่ขึ้นมาตามรอยแตกของพื้นโบสถ์ ก็เกิดความกริ่งใจกลัวมดขี้จะมากัดท่านทำให้ต้องถอนจากสมาธิ จึงเอานิ้วมือจุ่มน้ำมันก๊าดเพื่อขีดวงล้อมรอบตัวกันมดขี้ขึ้นมา แต่ต้องเลิกล้มความคิดนั้น เพราะฉุกใจคิดได้ว่า **ชีวิตนี้เราได้สละให้แก่พระศาสนาแล้วจะกลัวโยกับมดขี้** จึงได้เริ่มปฏิบัติธรรมทันที

ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ ขนาดเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ซึ่งติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายเมื่อเพล ขณะนี้ยิ่งใสสว่างมากขึ้นและขยายใหญ่ขนาดเท่าดวงอาทิตย์ ใสเหมือนกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า เห็นอยู่อย่างนั้นเป็นนานนับหลายชั่วโมง จากทุ่มเศษขณะนี้เลยเที่ยงคืนไปหนึ่งชั่วนาฬิกา ดวงใสก็ยังคงสว่างอยู่อย่างนั้น โดยท่านก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป เพราะทุกสำนักที่ท่านได้ศึกษามาไม่เคยมี

ภาพ : องค์พระในดวงแก้ว

ประสบการณ์เช่นนี้ขณะที่นั่งอยู่นั้นเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า **“มัชฌิมา ปฏิปทา”** อา... ทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติ แต่ขณะที่เสียงนั้นดังแผ่วขึ้นมาในความรู้สึกพลันก็เห็นจุดเล็กๆ เรื่องแสงสว่างวาบขึ้นมาจากกลางดวงนั้นเสมือนจุดศูนย์กลางของวงกลม ความสว่างของจุดนั้นสว่างกว่าดวงกลมรอบๆ ท่านมองเรื่อยไปพลาจิตในใจว่านี่กระมังทางสายกลางจุดเล็กที่เราเพิ่งจะเห็นเดี๋ยวนี้อยู่กึ่งกลางพอดี ลองมองดูซิจะเกิดอะไรขึ้น จุดนั้นค่อยๆ ขยายขึ้นและโตเท่ากับดวงเดิมดวงเก่าหายไปท่านมองเรื่อยไปก็เห็นดวงใหม่ลอยขึ้นมาแทนที่ เหมือนน้ำพุที่พุ่งขึ้นมาแทนที่กันนั้นแหละ ต่างแต่ใลยิ่งขึ้น

ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ เกิดขึ้น จนกระทั่งถึง **“ธรรมกาย”** เป็นพระปฏิมากรเกิดดอกบัวตูม ไสบริสุทธ์ยิ่งกว่าพระพุทธรูปบูชาของค์ใดที่เคยเห็นมา เสียงธรรมกายกังวานขึ้นมาในความรู้สึกได้ยินกับหุมนุชย์ **“ถูกต้องแล้วๆ”** แล้วก็หับพระโอษฐ์ทันที ความรู้สึกปีติสุขเกิดขึ้น

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านก็เริ่มศึกษาค้นคว้า เพื่อหาที่สุดแห่งธรรม ยิ่งค้นยิ่งแตกฉานเชี่ยวชาญ นักเข้าก็เริ่มเผยแผ่คำสอนออกไปจนกระทั่งท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ใหม่ๆ มีผู้อาศัยความไม่รู้มาคัดค้านท่านเกี่ยวกับ**ธรรมกาย** โดยเฉพาะในวงการคณะสงฆ์ บางท่านก็ปลงใจเอาว่าหลวงปู่วัดปากน้ำมีความรู้และการปฏิบัติธรรมเกินไปเสียแล้ว ถ้าปล่อยทิ้งไว้จะเป็นภัยแก่พระศาสนา แต่ยังไม่มีการกล้าจะยกความผิดนั้นพิจารณา เพราะเวลานั้นคนทุกชั้นถวายเป็นความเคารพนับถือว่าเป็นคณาจารย์ที่มีศิษยานุศิษย์มาก ได้จัดการเลี้ยงอาหารเช้าและเพลแก่พระภิกษุสามเณรตลอดปีและตลอดอายุของท่าน

เมื่อ **“ธรรมกาย”** เกิดขึ้น วัดปากน้ำได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์กันมาก บางพวกก็ปลื้มใจ บางพวกก็หนักใจ บางพวกก็ตั้งข้อกล่าวหาลงโทษวัดปากน้ำอย่างหนัก ถึงกับพูดว่า อวดอุตริมนุสธรรมก็มี ข่าวนี้มิใช่ท่านจะไม่รู้ ท่านได้ยินเสมอๆ แต่เสียงนั้นก็ไม่วุ่นให้เกิดความเดือดร้อนใจแก่ท่านแม้แต่เล็กน้อย ท่านกลับภูมิใจเสียอีกที่ได้ยินคำนั้น

คราวหนึ่งท่านเคยกล่าวกับ **สมเด็จพระวันรัต* วัดพระเชตุพนฯ** เกี่ยวกับการถูกโจมตีเรื่องธรรมกาย ว่า

“คนเช่นเราใช้จะไร้เสียซึ่งปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเองเพราะความปรารถนาลามกทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้นบางคนคงจะ 모르จักคำว่า **“ธรรมกาย”** มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขา

* สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณฺณลิริ) วัดพระเชตุพนฯ

ภาพ : มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

อาศัยความไม่รู้มาว่าเราผู้ตั้งใจปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้ติเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างสังกรรมของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะลบล้างได้เพียงชั่วคราว ไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง การที่เขานำผลแห่งการปฏิบัติที่เราได้กระทำกันอยู่ไปพูดเช่นนั้น แสดงให้เห็นว่า คณะวัดปากน้ำไม่ได้กินแล้วนอน เป็นสำนักที่เคร่งครัดในการปฏิบัติ-ธรรม การพูดของเขาเท่ากับเอาสำนักไปเผยแพร่ ดีเสียกว่าการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ เพราะการที่เขาเข้าไปพูดนั้นเป็นการกระทำของผู้พูดเองเราไม่ได้จ้างไม่ได้วาน เมื่อพูดทางไม่ดีก็ต้องมีคนพูดทางดีได้เหมือนกัน ธรรมจะต้องชนะอธรรมเสมอ เราไม่เดือดร้อนใจเพราะ “ธรรมกาย” ของพระพุทธศาสนาเป็นของแท้ไม่ใช่ของเก๊หรือของเทียม ธรรมกายจะปรากฏเป็นของจริงแก่ผู้เข้าถึงธรรม เรื่องอย่างนี้เราไม่หวั่น เราเชื่อในคุณพระพุทธศาสนา”

ท่านได้อ้างบาลีพุทธภาษิตที่มีมาในพระธรรมบทว่า

“โย โข วกฺกฺลิตฺถ มฺมํ ปสฺสตี, โส มํ ปสฺสตี” ความว่า “ดูกร วักกิลิ ผู้ใดแลเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเราตถาคต”

นอกจากนี้ท่านยังได้อ้างเอาบาลีที่มาในอัครัญสูตรพระสุตตันต-ปิฎก ทีฆนิกาย ปุฏิกวรรค ที่พระพุทธองค์ตรัสแก่วาเสฏฐะสามเณร และภารทวาชะสามเณรว่า

“ตถาคตสฺส เหตฺ วาเสฏฺฐา อธิวณฺโณ ธรรมกายो อิติปิฯ” ความว่า “ดูกร วาเสฏฐะสามเณรและภารทวาชะสามเณร คำว่าธรรมกายนี้เป็นชื่อตถาคตโดยแท้”

เรื่องพระวักกิลิ ดังที่ได้ยกขึ้นมากล่าวข้างต้นนั้น เมื่อประกอบกับความในอัครัญสูตรแล้ว ย่อมส่องความให้เห็นว่าที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา” ก็หมายความว่า ผู้ใดเห็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ผู้นั้นได้ชื่อว่าเห็นเรา คือตถาคตนั่นเอง มิใช่อื่นไกล หรือพูดให้เข้าใจง่ายกว่านี้ก็คือ ผู้ใดเห็นดวงธรรมที่ว่านี้ ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า หรืออีกอย่างหนึ่ง ผู้ใดเห็นธรรมกายผู้นั้นย่อมเห็นพระพุทธเจ้า

ทำไมจึงหมายความว่าเช่นนั้น ก็เพราะว่า ขณะนั้นพระวักกิลิก็อยู่ใกล้ๆ กับพระองค์ หากจะแลดูด้วยลูกตาธรรมดา ทำไมจะไม่เห็นพระองค์ เพราะไม่ปรากฏว่าพระวักกิลินั้นตาพิการ เมื่อเป็นเช่นนี้ไหนพระองค์จะตรัสเช่นนั้นเล่า ที่ตรัสเช่นนั้นจึงตีความได้ว่า ที่แลเห็นด้วยตาธรรมดานั้นเห็นแต่เปลือกของพระองค์ คือ กายพระสิริทตตะที่ออกบวช ซึ่งมีได้อยู่ในความหมายแห่งคำว่า เรา (ตถาคต) และยัง

ตรัสว่าเป็นกายที่เนาเปื่อยด้วยนั้น คือกายพระสิทธิ์ตะที่ออกบวช ซึ่งเป็น กายภายนอกนั่นเอง คำว่า เรา ในที่นี้จึงสันนิษฐานได้ว่าหมายถึง กายภายใน ซึ่งไม่ใช่กายเปื่อยเนา กายภายในคืออะไรเล่า ก็คือธรรมกาย นั่นเอง จะเห็นได้อย่างไร ข้อนี้ตอบไม่ยาก เมื่อได้บำเพ็ญกิจลูกส่วนแล้ว ท่านจะเห็นด้วยตาของท่านเอง คือเห็นด้วย ตาธรรมกาย ไม่ใช่ตาธรรมดา พระดำรัสของพระองค์ดังยกขึ้นมานั้น เป็นปัญหาธรรม มีนัยลึกซึ้งอยู่ อันผู้ที่มิได้ปฏิบัติธรรมแล้วเข้าใจได้ยาก แต่ถ้าผู้ที่ปฏิบัติได้แล้วจะตอบปัญหานี้ได้ด้วยตัวเองอย่างง่ายดายไม่ต้องถามใคร

วิชาธรรมกายนี้ท่านทำการสั่งสอนเรื่อยมา จนกระทั่งใกล้มรณภาพไม่เคยขาดแม้แต่วันเดียว จะเห็นได้จากจริยาวัตรของท่าน คือ

๑. คুমภิกษุสามเณรลงทำวัตร ไหว้พระในโบสถ์ทุกวัน วันละ ๒ เวลา คือ เช้าหนึ่ง เย็นหนึ่ง และได้ให้อโวกาสั่งสอนภิกษุสามเณรทั้ง ๒ เวลา

๒. วันพระและวันอาทิตย์ ลงแสดงธรรมในโบสถ์เองเป็นนิจ

๓. ทำกิจภาวนาอยู่ในสถานที่ซึ่งจัดไว้เฉพาะ เป็นกิจประจำวัน และควบคุมพระให้ไปนั่งภาวนารวมอยู่กับท่าน ทั้งกลางวันและกลางคืน ส่วนพวกอุบาสิกาก็ให้ทำภิกขาภาวนาเช่นกัน

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. ลงสอนการนั่งสมาธิแก่ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ที่ศาลาธรรม

๕. จัดให้มีครูสอนปริยัติธรรม

หลวงปู่วัดปากน้ำ ได้รับสมณศักดิ์ดังนี้

พ.ศ. ๒๔๖๓ เป็นพระครูสัญญาบัตรมีพระราชทินนามว่า **พระครูสมณธรรมสมาทาน**

พ.ศ. ๒๔๙๒ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ มีพระราชทินนามว่า **พระภวานาโกศลเถระ**

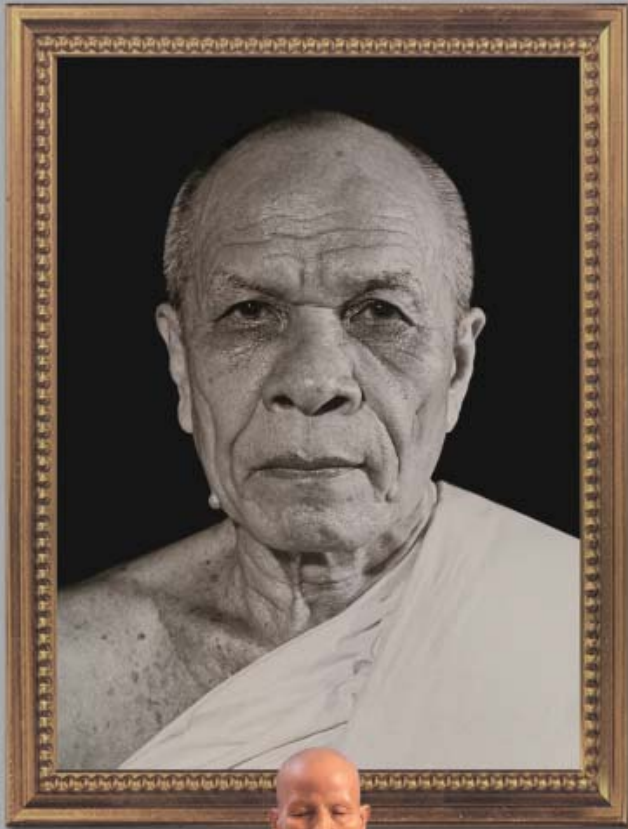
พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้รับพระราชทานพัดยศเทียบเปรียญ

พ.ศ. ๒๔๙๘ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นราช มีพระราชทินนามว่า **พระมงคลราชมุนี**

พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นเทพ มีพระราชทินนามว่า **พระมงคลเทพมุนี**

ท่านมรณภาพเมื่อ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ ยิ่งความสลดใจแก่ศิษยานุศิษย์เป็นอันมาก ประทีปของโลกในยุคปัจจุบันได้กลับไปบัดนี้แม้ว่าท่านจะมรณภาพมาได้หลายสิบปีแล้ว **วิชาธรรมกาย** ก็ยังมีผู้ปฏิบัติกันอยู่สืบมาและนับวันจะเพิ่มมากขึ้น จากแสนคนเป็นล้านคน เกียรติคุณของวิชานี้ไม่เพียงแต่จะโด่งดังในประเทศเท่านั้น แม้ชาวต่างชาติก็ยังสนใจไปปฏิบัติธรรมกันที่วัดปากน้ำมากมาย อีกทั้งมีสาขากระจายไปทั่วประเทศ และที่เรากำลังดำเนินการก่อสร้าง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม”* ณ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ก็เป็นอีกแห่งหนึ่งที่จะจรจรโลงไว้ซึ่งวิชาธรรมกาย

* ปัจจุบันคือวัดพระธรรมกาย

...ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมโดยเอาตัวเสี่ยงชีวิตนี้
เพื่อต้องการบรรลุธรรมจะได้มาช่วยพ่อ
บัดนี้ข้าพเจ้าบรรลุธรรมแล้ว ขออานุภาพพระธรรมกาย
จงบันดาลช่วยพ่อ ให้พ้นทุกข์ด้วยบารมีของข้าพเจ้าด้วยเถิด...

ตามหาพ่อ

เหตุการณ์ที่เล่าในเรื่องนี้ เป็นชีวิตตอนหนึ่งของคุณยาย-
อาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ลูกศิษย์หลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้เขียนเป็นศิษย์คนหนึ่ง
ของคุณยายอาจารย์ท่านนี้ ได้รวบรวมเรื่องเหล่านี้จากคำบอกเล่า
ส่วนใหญ่จากถ้อยคำของท่านเอง เล่าให้ศิษย์คนโน้นฟังคนนี้ฟังบ้าง
เป็นบางครั้งบางโอกาส การเขียนเรื่องนี้มิใช่้นำครูอาจารย์มาไต่อาวต
แต่ปรารถนาเพื่อให้เป็นกำลังใจต่อผู้ที่ต้องการ “เดินไปสู่ความสุข”
ด้วยการปฏิบัติธรรม เป็นตัวอย่างของการสร้างสมบารมี เรื่องนี้อาจ
ไม่มีความหมายสำหรับผู้ปรารถนาอยู่เป็นทาสโลก แต่เป็นของล้ำค่า
สำหรับผู้ปรารถนาอยู่เหนือโลก

คุณยายอาจารย์มีพื้นเพเป็นชาวนครชัยศรีโดยกำเนิดทั้งบิดาและมารดา มีพี่น้องร่วมท้อง ๙ คน ท่านเป็นคนที่ ๓ พ่อเป็นคนตั้งชื่อให้ว่า **จันทร์** ชีวิตในครอบครัวราบรื่น แม่ไม่เคยขัดใจพ่อ พ่อเป็นคนนิสัยดี มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอ **ชีวิตของพ่อตรากตรำอยู่กับงานหนัก ในฤดูทำนาและเก็บเกี่ยวข้าว พ่อทำงานตั้งแต่เช้ากระทั่งค่ำ พ่อสอนลูกๆ เสมอ ให้เป็นคนซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่นให้ขยัน ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์** คุณยายอาจารย์จันทร์จึงติดนิสัยเป็นคนขยันขันแข็ง ทำงานแคล่วคล่องว่องไว อดทนแข็งแรง พ่อฝึกมาตั้งแต่เล็กให้ตื่นนอนแต่เช้า ช่วยต้อนควายไปนาหรือไม่ก็เข้าครัวจัดหาอาหารไปส่งพ่อที่ท้องนา คุณยายอาจารย์รัก

ธรรมชาติในทุ่งกว้างเป็นชีวิต มีความรู้สึกอึดแอ็บเป็นอิสระแก่ใจ ในยามที่มองทะเลข้าวอันกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ยามเช้ายามเย็นเมื่อพระอาทิตย์ขึ้นหรือจอร์ลับขอบฟ้า ดวงตะวันกลมโตสีแดงนารักนักร ในความรู้สึกเหมือนจะอยู่ไม่ไกล จึงคิดตามประสาเด็กๆ ว่า **“วันหนึ่งข้างหน้าจะไปให้ถึงที่ดวงตะวันอยู่ให้จงได้”** คิดล่วงหน้าไว้โดยไม่รู้ตัวว่าในที่สุดก็ไปถึงได้แล้วจริงๆ

พ่อมินิสัยขยันอดเยี่ยมอยู่ประการหนึ่งที่ลูกๆ เคารพกันนักหนา คือ แม่พ่อดื่มน้ำสุราทุกวัน วันละ ๑๐ สดางค์ในสมัยนั้น แต่พ่อไม่เคยกล่าวคำหยาบคายต่อลูกคนใด ไม่เคยโกรธแล้วแข่งด่าเหมือนคนเมาอื่นๆ เพราะถือว่า ปากของพ่อแม่ศักดิ์สิทธิ์นัก ถ้าจะว่าสิ่งที่ไม่ดีอะไรต่อลูก ลูกอาจจะต้องเป็นจริงไปตามนั้นได้ เพราะนิสัยอันเป็นความดี ยิ่งอันนี้ เหตุบังเอิญวันหนึ่งที่ทำให้คุณยายอาจารย์จะได้มาใช้ชีวิตในทางธรรมจึงได้เกิดขึ้น

วันนั้น ประมาณ ๑ ทุ่ม ขณะนั้นคุณยายอาจารย์อายุประมาณ ๑๒ ปี พ่อดื่มเหล้าตอนเย็น ๑๐ สดางค์เหมือนเช่นเคย แล้วกลับมานอนบนแคร่ในคอกควายตามหน้าที่ที่ต้องนอนเฝ้า ส่วนแม่และลูกๆ อยู่บนบ้าน ด้วยฤทธิ์สุรา พ่อก็นอนบนพิมพำไปด้วยเรื่องต่างๆ ตามประสาคนเมา แม่คงจะรำคาญ จึงส่งเสียงว่าแกมล้อเลียนลงไปว่า

“เฮ้อ! ไฉนกระจะออกอาศัยรังเขาอยู่”
ถ้าเป็นครอบครัวอื่น การว่ากันเพียง

แต่นี้ก็ไม่น่าขัดเคืองอะไรมาก แต่สำหรับชีวิตพ่อกับแม่ พ่อมีปมด้อยอยู่เพราะเป็นคนจนแม่รวยกว่ามาก การว่าอาคัยรังเขาอยู่จึงสะเทือนใจนัก เกิดโทสะเหมือนงูถูกตีชนดหาง พ่อจึงได้ส่งเสียงถามขึ้นว่า

“ลูกๆ ทุกคนได้ยินไหมว่าแม่ตำพ่อ”

สิ่งที่ได้รับคือความเจ็บปวด ไม่มีใครกล้าตอบ แม้จะตะโกนถามซ้ำอีกครั้งก็ไม่มีใครกล้าตอบ เสียงพ่อก็ยิ่งดังลั่นขึ้นทุกที

จนในที่สุดคุณยายอาจารย์อดรนทนไม่ได้ เพราะเกรงว่าหากพ่อโกรธมากขึ้น อาจจะขึ้นบันไดมาทุบตีแม่ ด้วยความเป็นห่วงแม่ จึงทำให้พูดปลดปล่อยออกมาว่า

“พ่อๆ แม่เขาไม่ได้ว่าพ่อหรอก”

เหมือนน้ำมันเชื้อเพลิงราดบนกองไฟ พ่อหันความโกรธมายังลูก ตวาดลั่นขึ้นทันทีว่า

“ลูกทุกคนว่า แม่ไม่ได้ว่ากู ให้หนูหนวกหำร้อยชาติ”

เสียงสาปแช่งนี้ราวกับสายฟ้าฟาดลงกลางความรู้สึกนึกคิดของคุณยายอาจารย์ ...คำของพ่อแม่ันศักดิ์สิทธิ์นัก พ่อไม่เคยสาปแช่งตำว่าลูกเลย ครั้งนี้ลูกคนอื่นไม่ได้พูด ตัวเราพูดคนเดียว ชาติต่อๆ ไปเราคงทุหนวกแน่ จะทำอย่างไรดี... ถ้าจะขอขมาโทษพ่อดอนนี้พ่อคงยิ่งโกรธใหญ่ จึงคิดเอาตามประสาเด็กที่เคยเห็นธรรมเนียมชาวบ้านย่านนั้นเขาขอขมาไล่ตายว่า ...เราจะเอาไว้ขอขมาตอนพ่อเจ็บใกล้ตายก็แล้วกัน...

๒ ปี ต่อมาพ่อเจ็บกระเสาะกระแสะเรื้อรังด้วยโรคชราประมาณ ๑ ปี ลูกๆ ก็เปลี่ยนกันดูแลรักษาพยาบาล วันที่สิ้นใจลูกทุกคนอยู่ ยกเว้นคุณยายอาจารย์ผู้เดียวพายเรือออกไปทุ่งนาด้วยความรู้สึกรับผิดชอบงาน เพื่อดูข้าวในนาที่กำลังเขียวชะอุ่มงามเต็มที่ในฤดูน้ำเดือน ๑๒ กลับมาถึงบ้านพ่อสิ้นลมแล้ว ลูกทุกๆ คนได้หันขอขมาโทษ มีแต่ตนเองเท่านั้นมาไม่ทัน

ความกลัวชาติต่อไปจะทุหนวกย้อนกลับมาจับใจอย่างหนักหน่วงอีก ต่อจากนี้จะตามไปขอขมาพ่อที่ใดเล่า เกิดความว่าวุ่นใจสุดประมาณ ไม่ทราบจะหันไปปรึกษาหาที่พึ่งที่ใดได้ ได้แต่ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาจะร้อง ช่วยกันจัดการศพของพ่อตามประเพณีที่วัดข้างบ้าน **คุณยายอาจารย์เฝ้าสวดมนต์อ้อนวอนขอให้พ่อมาเข้าฝันเผื่อจะได้ขอขมาลาโทษ** แต่ก็ไม่เคยได้เห็น ญาติผู้ใหญ่ช่วยปลอบใจให้อุตส่าห์ทำบุญแล้วแผ่กุศลไป

ให้พ่อบ่อยๆ พ่ออยู่ทางโน้นจะได้อนุโมทนา

คำว่า “**ทางโน้น**” ทำให้คุณยายอาจารย์เฝ้าซักถาม คำตอบก็เพียงว่า ทำดีก็ได้ไปอยู่สวรรค์ ทำชั่วก็ต้องตกนรก คุณยายได้แต่รำพึงกับตนเองว่า **สวรรค์และนรกอยู่ที่ไหนกัน ทำไมจะรู้ได้ว่าพ่ออยู่ที่ใดทำอะไรจึงจะได้พบ** ความคิดเหล่านี้ได้วนเวียนขบขันใจไม่มีเวลาไว้คิดเรื่องอื่น จนอายุย่างเข้าสู่วัยสาว

คุณยายอาจารย์เล่าว่าเมื่อสมัยท่านเป็นสาวนั้น มีนิสัยพิเศษที่สังเกตตัวเองได้ว่าไม่เหมือนหญิงสาวอื่นๆ แม้จะมีชายหนุ่มสนใจ แต่ท่านไม่มีความสนใจเรื่องเพศตรงข้ามเลย จิตใจวางเฉย เห็นใครในวัยเดียวกันมีเหย้าเรือนไปอย่างไรก็ไม่รู้สึกยินดี กลับรู้สึกสงสารว่าไม่น่าจะต้องเป็นเช่นนี้ เมื่อถึงคราวของตนเองบ้างก็หลบเลี่ยงต่างๆ นานาจนพ้นมาได้ นับเป็น**ลักษณะพิเศษจากคนทั่วไป ประการที่ ๑**

นอกจากนั้นที่เป็นนิสัยพิเศษอีก คือ ความมักน้อยไม่ปรารถนาทรัพย์สมบัติแม้การช่วยครอบครัวทำนาแทนพ่อ ทำให้แม่

และพี่ๆ ตอบแทนด้วยการซื้อเครื่องประดับเป็นทองคำชนิดต่างๆ ให้คุณยายอาจารย์ก็ไม่เคยยินดี คงให้แม่เก็บไว้โดยไม่คิดจะสนใจนำมาตกแต่งไม่ว่าจะเป็นเวลาปรกติหรืองานเทศกาลใด **ความคิดหมกมุ่นที่รบกวนจิตใจ และไม่สามารถระบายความทุกข์นั้นให้ใครๆ ฟังได้คือพ่อบุญที่โหด** ทำอย่างไรเราจึงได้พบพ่อบุญนั้นเราคงจะหวนนึกทำร้ายชาติแน่

ปีพุทธศักราช ๒๔๘๐ คุณยายอาจารย์ดีใจที่สุดเมื่อมีคนเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ค้นพบวิธีปฏิบัติธรรมวิเศษธรรมกาย รู้เห็นในข้อสงสัยต่างๆ แม่นรกรสวรรค์ก็สามารถไปคูได้ พอได้ฟังข่าวก็แทบจะไปวัดปากน้ำให้ได้ในวันนั้น แต่การหาวิธีออกจากบ้านไม่ใช่ของง่าย จะรำล้าแม่โดยบอกว่าจะไปปฏิบัติธรรมแม่คงไม่ยอมใครๆ ก็คงจะไม่เข้าใจ เพราะคนวัยเดียวกันไม่มีใครสนใจเรื่องอย่างนี้ ต้องคอยจ้งหะเวลาอยู่จนถึง ๖ ปี จึงได้อ้างว่าจะไปอยู่กับหน้าที่กรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ ถ้าแม่จะเฉลียวใจสักเล็กน้อยแม่คงจะสงสัยเพราะคุณยายอาจารย์ลาแม่และพี่น้องด้วยการออกปากยกทองรูปพรรณทั้งหมดให้ ตลอดจนที่ดินมรดกก็ไม่ขอมลิลีชีร์ในส่วนแบ่ง ความมักน้อยของคุณยาย นับเป็น**ลักษณะพิเศษจากคนทั่วไป ประการที่ ๒**

แม่จะมองเห็นแม่บังเกิดเกล้า น้ำตาอาบหน้า หันหน้าหนีเข้าฝาเรือนสะอึกสะอื้นให้เมื่อลูกกราบลา ไม่ใช่คุณยาย-อาจารย์จะไม่รักแม่ แต่อำนาจของความปรารถนาในการปฏิบัติธรรมเพื่อตามหาพ่อนั้น

แรงกว่ามาก ทำให้หักใจถือห่อผ้าลงเรือนได้ไม่เหนียวหลัง มีแต่เงินที่แม่หยิบให้ ๒ บาทเท่านั้นติดตัวมา ลักษณะความเด็ดเดี่ยวปรากฏอย่างชัดเจนออกมา นับเป็นลักษณะพิเศษจากคนทั่วไปประการที่ ๓

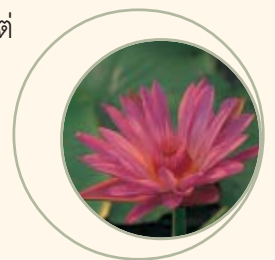
การจะเข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำ ไม่ใช่จะตรงเข้าไปอยู่ได้ง่ายๆ คุณยายอาจารย์ต้องอาศัยบ้านคนรู้จักกันอยู่ก่อน โดยทำงานให้ยิ่งกว่าลูกจ้าง ทำงานบ้านให้ทุกชนิด ขณะเดียวกันก็หาทางรู้จักผู้ที่ไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ รอเวลาจนประสบโอกาสเหมาะ จึงเข้าไปอยู่ในวัดได้ ด้วยความช่วยเหลือของ อุบาสิกาทองสุก สำแดงปั้น ผู้ที่คุณยายอาจารย์ถือเป็นผู้มีบุญคุณยิ่ง ด้วยความกตัญญู ตลอดชีวิตที่อยู่ร่วมกันท่านปฏิบัติตนเองต่ออุบาสิกาผู้เป็นครูด้วยความเหมาะสมทุกประการ บางครั้งก็เป็นศิษย์ บางครั้งก็เป็นเพื่อน เป็นพี่ เป็นน้อง จนถึงเวลาที่อุบาสิกาทองสุกถึงแก่กรรม

ศิษย์หลายๆ คนของคุณยายอาจารย์ จะยืนยันคุณธรรมที่เด่นชัดเป็นประการที่ ๔ อีกประการหนึ่ง คือ ความกตัญญูทุกเวทีของท่านที่มีต่ออุบาสิกาทองสุกตอนเจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็งที่มดลูกใน

ยามท้ายของชีวิต เพราะหลายๆ คนได้เห็นการปรนนิบัติที่ท่านมีต่ออุบาสิกาผู้เป็นครู อดหลับอดนอนอยู่รักษาพยาบาล น้ำเลือด น้ำหนอง น้ำเหลือง ที่ไหลเลอะ พร้อมทั้งกลิ่นอันรุนแรง ไม่ทำให้คุณยาย-อาจารย์รังเกียจ พยาบาลใกล้ชิด จนตัวเองมีกลิ่นเหม็นนั้นติดตัว เพราะความสำนึกในพระคุณที่คนเจ็บได้เป็นผู้ชักนำให้ถึงธรรมเหนือกว่าความรู้สึกในความรังเกียจ ด้วยความคิดที่จะตอบแทนบุญคุณให้ถึงที่สุดจึงได้สัมผัสสภาพของตนเอง กินนอนไม่เป็นเวลา จนร่างกายผอมลงเมื่ออุบาสิกาทองสุกบอกว่า “แม่จันทร์ ฉันเห็นพระลอยมาเยี่ยมเต็มไปหมดแล้ว” อันเป็นวาระสุดท้ายของชีวิต ทั้งที่ไม่มีเงินเลย ท่านก็ได้ใช้ปฏิภาณขอความร่วมมือจากศิษย์ จัดงานศพเป็นงานใหญ่สมเกียรติครูบาอาจารย์ของท่าน จากนั้นท่านก็ล้มเจ็บด้วยโรคหลายอย่างเป็นหนักมากแทบเอาชีวิตไม่รอด เพราะสุขภาพทรุดโทรมในระหว่างการดูแลรักษาพยาบาลอาจารย์

ลักษณะประการที่ ๕ คือ ความเป็นคนไม่มีความกังวลในระยะเจ็บป่วย บรรดาศิษย์พากันระส่ำระสายเพราะขาดที่พึ่ง หลากๆ คนหายหน้าไปไม่เข้าวัดคุณยายอาจารย์เองก็รักษาตัวอยู่บ้านศิษย์ผู้หนึ่งมีผู้บอกให้ท่านมาอยู่ที่วัดเพื่อรวบรวมศิษย์มิให้กระจัดกระจาย ท่านกลับไม่เดือดร้อน วางจิตเป็นอุเบกขา บอกแต่เพียงว่า

“ไม่มีอะไรกังวล ใครจะไม่มาปฏิบัติธรรมอีกก็ตามใจ คนอื่นๆ ยังมีอีกมาก

ธรรมะเป็นสิ่งทรงคุณค่า คนรู้ค่าต้องมาหาธรรมะเอง ธรรมะไม่ใช่ของราคาถูกลง จะได้เอาใส่กระจาดออกกระเดียดขาย”

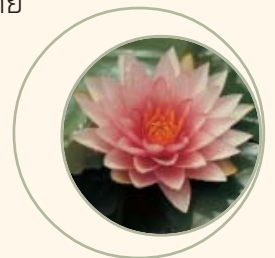
ขอขออนุญาตถึงความพากเพียรเสาะหาหนทางเข้าปฏิบัติธรรมของคุณยายอาจารย์โดยละเอียดเล็กน้อย เพราะอาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้มีจิตใจประเภทเดียวกัน ได้ถือเป็นตัวอย่างไม่ย่อท้อ คุณยายอาจารย์ออกจากบ้านมาพำนักอยู่บ้านญาติในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เพื่อสืบเสาะให้ทราบว่ามิบ้านใดที่คนในบ้านไปทำบุญที่วัดปากน้ำ เมื่อแน่ใจดีแล้วก็ลาญาติ ขอสมัครเข้าอยู่ในบ้านคุณนายผู้หนึ่ง ที่บ้านแห่งนั้นตอนเย็นเวลาประมาณ ๑ ทุ่มถึง ๒ หรือ ๓ ทุ่ม มีศิษย์วัดปากน้ำท่านหนึ่งคือ อุบาสิกาทองสุก สำแดงปั้นมาสอนการปฏิบัติธรรมให้ผู้ที่สนใจอยู่เป็นประจำ คุณยายอาจารย์ขออยู่ในบ้านนี้ โดยทำงานบ้านทุกอย่างให้ เพื่อจุดมุ่งหมายอย่างเดียวคือ เมื่อถึงเวลาอุบาสิกาผู้นั้นมาสอน คุณยายอาจารย์ก็ขออนุญาตเจ้าของบ้านเรียนด้วย เจ้าของบ้านผู้มีจิตศรัทธาในเรื่องนี้อยู่แล้วจึง

เต็มใจอนุญาต

การเรียนเริ่มแรกคงเหมือนกันกับที่ผู้อื่นเรียน คือ **ภาวนาด้วยคำว่า “สัมมา อะระหัง”** พร้อมกับนึกนิมิตเป็นลูกแก้ว หรือองค์พระพุทธรูปแก้ว **อยู่ที่ศูนย์กลางกาย** การฝึกหัดเริ่มแรกค่อนข้างยาก เมื่อหลับตาลงความกังวลใจต่างๆ เรื่องการงาน เรื่องคิดถึงแม่ที่นครชัยศรี คิดถึงท้องทุ่งกว้างก็เข้ามารบกวนอยู่บ่อยๆ เมื่อนึกถึงคำที่ครูสอนไว้ว่า **“ความกังวลเป็นศัตรูสำคัญของสมาธิ”** รวมกับความปรารถนาอันรุนแรง เพื่อให้ได้พบพ่อ ทำให้คุณยายอาจารย์เพิ่มความเพียรตั้งใจปฏิบัติเอาจริงหลับตาแน่น ตั้งใจภาวนา จะให้เห็นนิมิตด้วยตาเนื้อให้ได้ ซึ่งการทำอย่างนี้ไม่เป็นผล ทำให้มีนිරัษะ วิงเวียน หงุดหงิด ทำอย่างนี้อยู่เป็นเดือนก็เห็นแต่ความมืดไม่มีความสว่างอย่างใดปรากฏ

ท่านผู้เป็นครูเมตตาช่วยเหลือแก้ไขใหม่ สอนว่า **ทำใจเฉยๆ เรื่อยๆ กำหนดบริกรรมนิมิตกับบริกรรมภาวนาเรื่อยไป อย่าให้มีกังวลอยากให้เห็นเร็วๆ พยายามอย่าขมใจ อย่าเกร็งตัว อย่ากดลูกนัยน์ตา เมื่อไม่เห็นก็อย่าเสียใจ เมื่อเห็นก็อย่าดีใจเกินไป เพราะนิมิตที่ได้ใหม่ๆ จะหายไป**

เมื่อเข้าใจดีแล้วก็ลองปฏิบัติใหม่ โดยเริ่มทำใจเฉยๆ อย่างที่อุบาสิกาทองสุกแนะนำ แต่ก็อดที่อยากให้เห็นเร็วๆ ไม่ได้ คิดอยู่เสมอว่าถ้าเห็นเมื่อไรแล้วจะต้องไปพบพ่อให้ได้ เมื่อมีความอยากมากเข้า ก็เหมือนกับ

วิ่งตามเงา คิดท้อแท้ใจเหลือเกิน อีกใจหนึ่งก็คิดว่าบุญเรามีไม่พอ จึงไม่อาจจะเห็นธรรมได้ คิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา ธรรมะมีจริงทำไมไม่เห็น อุบาสิกาทองสุกให้ความกระจ่างที่ละน้อยๆ ธรรมะเป็นของมีจริง แต่ตัวเรายังดีไม่จริง ให้ค่อยทำค่อยไป ถูกส่วนเมื่อไรจะเห็นเอง จึงนั่งปฏิบัติธรรมเรื่อยไปหวังจะให้ถูกส่วน มุ่งให้ใจหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เห็นอเสติอ ๒ นิ้ว ตั้งอกตั้งใจมองหาจุดศูนย์กลางกายว่าอยู่ตรงไหนบังคับใจให้หยุดให้ได้ ความจริงขณะนั่งปฏิบัติธรรมใจไม่ฟุ้งซ่านวอกแวกไปทางไหนแล้วกำลังอยู่ภายในกาย คิดอยู่อย่างเดียวคือหาฐานอันเป็นที่ตั้งของใจ ผลที่ได้รับคือความเหน็ดเหนื่อยเหมือนกับทำงานหนักๆ หายใจไม่ค่อยสะดวก ได้ทราบภายหลังจากอุบาสิกาทองสุกว่า ใจของเราเป็นของละเอียดไม่ใช่ของหยาบ จะบังคับให้หยุดยอมเป็นไปไม่ได้แม้ว่าใจเราจะไม่วอกแวกไปทางไหนก็ตาม “ใจของเราต้องใช้วิธีระล่อมทีละเล็กทีละน้อย เมื่อใจยอมก็หยุดเอง อุปมาเหมือนเราจะจับไก่เข้าเล้า ใจเรามุ่งจะจับไก่ ไม่ได้คิดอะไรอย่าง

อื่น ถ้าเราวิ่งพรวดพราดเข้าไปจับ ไก่ก็จะบินหนี เราจะได้ตัวไก่เสียแรงเปล่าๆ แต่ถ้าหากเราค่อยๆ ตะล่อมเรียกไก่เข้ามาไก่ก็จะเชื่องและยอมให้เราจับได้โดยง่าย ฉะนั้นใดก็ฉันทนั้น เราจะบังคับด้วยกำลังมุ่งอยู่ที่เดียว พงแรงเกินไป ใจหยุดได้ยาก แต่ถ้าค่อยๆ ภาวนา ประคับประคองนิมิต แม้เห็นบ้างไม่เห็นบ้าง แจ่มบ้างไม่แจ่มบ้าง ในที่สุดใจจะรวมตัวแล้วหยุดในที่ตั้งของใจเอง การใช้กำลังเป็นเรื่องของคนหยาบหาปัญญาไม่ได้ ธรรมะเป็นของเยือกเย็น ต้องทำใจของเราให้เย็นจึงจะเหมาะกับการเรียนธรรมะ

การปฏิบัติธรรมที่ถูกตองก็คือทำใจของเราให้เพียงแต่รู้สึกเฉยๆ ว่าใจเราอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ไม่ควรรู้มากกว่านี้ อย่าคาดคะเนล่วงหน้าว่าต้องเห็นอย่างนั้นอย่างนี้ ถึงเวลาแล้วยอมเห็นเอง”

เมื่อเข้าใจถึงขั้นนี้คุณยายอาจารย์ก็ลองปฏิบัติใหม่ อุปสรรคต่างๆ ก็ยังไม่หมดสิ้นไป ภาพนิมิตเก่าๆ มักจะผุดขึ้นมาให้เห็นเสมอ บางครั้งก็เป็นภาพสิ่งที่เราไม่ต้องการ อุบาสิกาทองสุกต้องสอนต่อไปอีกว่าไม่ควรเอาใจใส่ในนิมิตนั้น จะเกิดขึ้นก็ให้เกิดขึ้น ให้เฝ้ามองศูนย์กลางกายเสมอ มองอย่างมีสติว่า สิ่งที่เราต้องการก็คือใจหยุด เมื่อเราไม่สนใจหนักเข้า ภาพเหล่านี้จะหายไปเอง

อุปมาเหมือนแขกมาเยือนบ้านเราเป็นเจ้าของบ้าน ไม่ยอมเอาใจใส่เขา เขาก็จะต้องเก้อเขินกลับไป

ด้วยความตั้งใจอันเข้มแข็งไม่มี

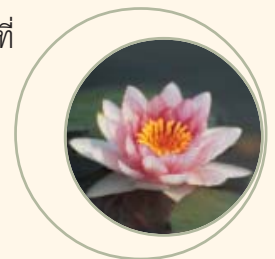
ภาพ : พิธีสลายร่างคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ ณ วัดพระธรรมกาย

ย่อท้อของคุณยายอาจารย์แม้ไม่เห็นอะไรก็ไม่หมดความพากเพียรมานะพยายาม แม้จะต้องใช้เวลาเพียรไปจนสิ้นชีวิตก็ยินดี เมื่อปฏิบัติติดต่อกันจากลัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จิตใจก็ห่วงเหนี่ยวเอาธรรมะเป็นอารมณ์ แรกๆ ก็ปฏิบัติตอนที่ว่างจากงาน แต่เมื่อเคยชินหนักเข้า เวลาทำงานก็ภาวนา ปฏิบัติธรรมไปด้วยจนครบถึง ๒ ปี ขณะภาวนากำหนดนิมิตอยู่จึงเห็นดวงกลมใสสว่างลอยนิ่งขึ้นมาตรงศูนย์กลางกาย เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งทั้งลืมตาหลับตาอยู่ ๒-๓ วันจึงได้บอกอุบาสิกาผู้เป็นครู อุบาสิกาทองสุกจึงสอนให้มองเข้ากลางดวงกลมใสสว่างนั้นจะเห็นตัวเอง เมื่อคุณยายอาจารย์มองตามก็เห็นตัวเองชัดใสอยู่ ท่านผู้เป็นครูจึงสอนต่อไป ให้มองดูกายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพรม ทั้งหยาบและละเอียดที่ซ้อนกันอยู่ข้างใน เป็นชั้นๆ เข้าไป แล้วจึงให้มองดูกายธรรมโคตรภู ท่านเกิดความคิดมาว่า “เราได้เห็นธรรมะแค่นี้ยังทำให้ใจสบายถึงเพียงนี้ แม้ใครจะเอาทองคำมาให้มีน้ำหนักเท่าตัวเรา แล้วขอซื้อเอาธรรมะไปไม่ให้เรา

เห็นอีกเราก็ไม่ยอม เรารู้แล้วว่าไม่มีอะไรช่วยได้ มีอยู่ทางเดียวคือธรรมะนี่เอง” คุณยายอาจารย์เกิดความรักธรรมะขึ้นจับใจ

เมื่อได้ปฏิบัติธรรมถึงขั้นนี้ คุณยายอาจารย์ก็ระลึกถึงพ่ออีกตามเคย จึงบอกอุบาสิกาทองสุก อุบาสิกาทองสุกจึงแนะนำอุปเท่ห์ให้เข้าสมาบัติด้วยวิชชาธรรมกาย เมื่อจิตละเอียดดีแล้วก็ทำให้หยุดให้นิ่งเฉย ให้กายทุกกายซ้อนอยู่ในองค์ธรรมกาย แล้วอธิษฐานจิตขอพบพ่อ

พอเข้าธรรมกายถูกส่วนรู้สึกว่ กายเบา ลอยล่องสงบอยู่ ณ ที่เว้งว่างเป็นทะเลเพลิงที่กำลังลุกโชติช่วง ชั่วครู่หนึ่งไฟที่กำลังไหม้อย่างร้อนแรงก็ค่อยๆ มอดลง ขณะเดียวกันรัศมีของธรรมกายเปล่งสว่างจ้า

ภาพ : ขบวนมยุรนาวกาศอัญเชิญเรือทองเข้าสู่ศูนย์กลางพิธี
ในงานสลายร่างคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ ณ วัดพระธรรมกาย

เห็นสภาพต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ปรากฏเห็นภาพของสิ่งมีชีวิตมากมาย
รูปร่างต่างๆ กัน บ้างก็เป็นสัตว์ บ้างก็เป็นคน บ้างก็ตัวเป็นคนหัว
เป็นสัตว์ บ้างก็หัวเป็นคนตัวเป็นสัตว์ บ้างก็อยู่ในเครื่องทนต์ทรมาน
เห็นพ่อแล้วรูปร่างหน้าตาของพ่อไม่เปลี่ยนแปลงเลย แต่พ่อดูซบผอม
ใบหน้าหมองคล้ำเหมือนคนที่กำลังมีทุกข์ พ่อตกนรกเพราะเมื่อมีชีวิต
อยู่พ่อตีมนุสามาก ชื่อสุราตีมนวลละ ๑๐ สตางค์ (๑๐ สตางค์ใน
สมัยนั้นชื่อสุราได้เป็นขวด) นอกจากนั้นพ่อได้เคยฆ่าสัตว์ ออกไป
ท่องนาก็จับกบ หอย ปู ปลาอยู่เป็นประจำ บางครั้งก็เชือดไก่ที่
เลี้ยงไว้ เคยถามพ่อว่า “พ่อฆ่าสัตว์ไม่กลัวบาปหรือ” พ่อบอกว่า “ฆ่า
เพื่อเป็นอาหารเลี้ยงชีพไม่ได้เอาไปค้าขายที่ไหนถึงวันพระพ่อก็ไปทำบุญ
คิดว่าบาปคงจะหายไป” แต่ได้มาเห็นแล้วบาปของพ่อยังอยู่ พ่อ

กำลังถูกทรมานชดใช้บาป พ่อบอกว่าเมื่อใกล้จะละโลกพ่อเห็นนิมิตที่
เคยทำบาป จิตจึงกระวนกระวายและเกาะอยู่กับนิมิตนั้นพ่อจึงถูกนำ
มาที่นี่

พ่อวิงวอนขอความช่วยเหลือน้ำตานองหน้า สงสารพ่อเหลือเกิน
ไม่รู้จะช่วยเหลือได้อย่างไร เปรียบเสมือนพ่อกำลังจะจมน้ำ ตัวเองก็
ว่ายน้ำไม่เป็น ช่วยพ่อไม่ได้ จึงร้องไห้ออกมา จนอุบาสิกาทองสุก
ถามขึ้น ก็บอกไปตรงๆ ว่าพ่อกำลังตกนรกเพราะตีมนุสา อยากจะ
ช่วยพ่อให้พ้นทุกข์ แต่ก็จนปัญญา อุบาสิกาทองสุกขณะขณะยังอยู่ใน
สมาธิให้อริขุฐานเรียกบุญบารมีที่ได้บรรลุถึงธรรม อารธนา
พระธรรมกายช่วยพ่อ คุณยายอาจารย์จึงอริขุฐานว่า

**“ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมโดยเอาตัวเองเสี่ยงชีวิตนี้เพื่อต้องการ
บรรลุธรรมจะได้มาช่วยพ่อ บัดนี้ข้าพเจ้าบรรลุธรรมแล้ว ขอ
อานุภาพพระธรรมกายจงบันดาลช่วยพ่อให้พ้นทุกข์ด้วยบารมี
ของข้าพเจ้าเถิด”**

พอขาดคำก็ได้ยินเสียงพระธรรมกายกังวานก้อง บอกให้พ่อรับ
ศีล พ่อยกมือพนมสมาทานศีลจนจบแล้ว พระ-
ธรรมกายก็ให้พ่อระลึกถึงบุญที่เคยทำไว้ขณะ
ที่เป็นมนุษย์ ด้วยอานุภาพของพระธรรม-
กายและบุญของพ่อที่เคยทำตามประสา
ชาวบ้านนอก ทันใดนั้นกายของพ่อเบาและ

ลอยสูงขึ้นไป ติดตามธรรมกายของคุณยายอาจารย์ ผ่านสวรรค์ชั้นต่างๆ พ่อทำบุญไว้ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน พ่อไปได้ถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานหลังเล็กเก๋คร่ำคร่า ไม่สูงใสดงามเหมือนวิมานของเทพองค์อื่นๆ พระธรรมกายบอกพ่อว่า วิมานที่ไม่สูงใสเป็นเพราะขณะที่พ่อเป็นคน วัติก้เข้าเหล้าก็กิน บุญก็ทำกรรมก็สร้าง ข่าสัดตัวตัดชีวิตเพื่อเอามาทำบุญ พระธรรมกายสอนให้พ่อภาวนา “ลัมมา อะระหัง” คุกกายของพ่อผ่องใสขึ้นมากต่างกับขณะอยู่ในนรก กายของพ่ออยู่ในสภาพทิพย์ อยู่วิมานชั้นดาวดึงส์

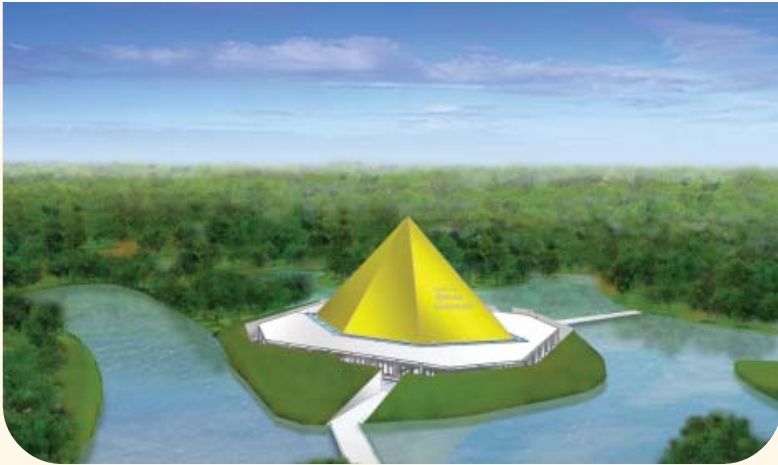
ความเป็นทุกข์ที่อยากจะรู้ว่าพ่ออยู่ที่ไหน พ่ออยู่อย่างไรก็หมดสิ้นไปแล้ว การได้ช่วยพ่อก็เหมือนขอขมาโทษ ได้เห็นสภาวะธรรมตามความเป็นจริง คนในโลกเมื่อเกิดมาก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ที่สุดก็ต้องตายจะเอาอะไรติดตัวไปไม่ได้เลย แม้แต่สังขารร่างกายเราก็กัทบถมสลายไปในดิน สมบัติต่างๆ ของมนุษย์เหมือนของขอยืม ไม่ใช่ของเรา เพราะตายไปแล้วเอาติดตัวไปไม่ได้ สิ่งที่จะเอาติดตัวไปได้

และเห็นได้ชัดด้วยธรรมกายคือ บุญและบาป เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าปลงได้ถึงขั้นนี้ จะเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าการกระทำให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ การขจัดทุกข์ให้หมดสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงก็มีทางเดียว คือ ถือเพศพรหมจรรย์ขอบวชเพื่อรักษาศีลให้บริสุทธิ์ สร้างสมทางบุญเอาติดตัวไปให้ได้มากๆ การเข้าวัดคนในโลกทั่วไปเห็นกันว่าเป็นเรื่องของคนเฒ่าคนแก่ แต่คุณยายอาจารย์เห็นว่าอายุ ๒๙ ปี ของท่านสมควรแล้วที่จะสละฆราวาสวิสัย

เมื่อได้เห็นธรรมะแล้ว ความเด็ดเดี่ยวเกิดขึ้นในใจว่า “จะต้องออกจากบ้านโดยเด็ดขาด จะไม่ยอมให้มีอะไรมาขยับยั้ง” จึงได้ปรึกษากับอุบาสิกาทองสุก ด้วยความช่วยเหลือของอุบาสิกาผู้เป็นครู จึงได้ลาคุณนายเจ้าของบ้านในวันพฤหัสบดี ตอนบ่ายวันนั้นเมื่อหลวงปู่วัดปากน้ำออกสอนธรรมะ อุบาสิกาทองสุกได้พาคุณยายอาจารย์เข้ากราบฝากตัว หลวงปู่พูดทักคำแรกว่า “มิ่งมันมาซาไป” แล้วให้ส่งตัวเข้าไปในสถานที่คณวิชาชั้นสูงทันที โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบปฏิบัติธรรมเหมือนคนอื่นๆ คิณนั้นอุบาสิกาทองสุกจึงโกนผมให้ รุ่งเช้าก็ได้เปลี่ยนเพศเป็นอุบาสิกา

เมื่อเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ การเรียนธรรมะขั้นสูงก็เริ่มง่ายขึ้น หลวงปู่สอนให้รู้จักขั้นที่ ๕ อายุตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจจสมุปบาทธรรม ๑๒ ด้วยเหตุที่ไม่รู้หนังสือจึงต้องอาศัยความรู้ที่เกิดจากการเห็น

ภาพ : มหาวิทยาลัยขอนแก่น อาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

เท่านั้น ยิ่งทำยิ่งรู้ ยิ่งดูยิ่งเห็น ในที่สุดวิชาธรรมกายก็แตกฉานสุด
จะประมาณ หลวงปู่ถามเกี่ยวกับธรรมะเป็นตอบได้ทุกข้อ ท่านถึงกับ
ออกปากชมว่า “**เป็นหนึ่งในไม่มีสอง**” คำชมของหลวงปู่กล่าวในที่ประชุม
จึงเป็นความภูมิใจอย่างเหลือล้น

คุณยายอาจารย์เล่าถึงความสนุกสนานในการเรียนวิชา
ธรรมกายขั้นสูงจากหลวงปู่ ล้วนแต่เป็นความรู้ที่นำมาห้ศรัทธา ซึ่งไม่
สามารถเล่าสู่กันฟังเป็นที่เปิดเผยได้ด้วยยังไม่ถึงเวลาอันสมควร

มีอยู่หลายเรื่องที่คุณยายอาจารย์เล่าแล้วพวกเราลูกศิษย์ตื่น-
เต้นกันมาก เช่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง **หลวงปู่ช่วยประเทศชาติ
ศาสนา อย่างเต็มที่ด้วยวิชาธรรมกาย** ในขณะนั้นหลวงปู่มีศิษย์ที่
เชี่ยวชาญวิชาธรรมกายเป็นพระภิกษุประมาณ ๓๐ รูป เป็น
อุบาสิกาประมาณจำนวนเท่ากัน หลวงปู่รู้การมาโจมตีของเครื่องบิน
เข้าศึกด้วยอำนาจทางสมาธิจิต แล้วให้ศิษย์ธรรมกายทั้งหมดของท่าน

ช่วยกันปิดลูกระเบิดลงทะเลบ้าง แม่น้ำบ้าง ปาฏิหาริย์ซ่อนประเทศ
ซ่อนเมือง ซ่อนจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ บังตาให้เห็นเมืองเป็นป่า ให้
มองเห็นที่รกร้างไม่มีคนเป็นเมือง หลวงปู่คุมการทำงานนี้ด้วยตนเอง
ทั้งวันทั้งคืน ด้วยอำนาจทางสมาธิจิตอันแรงกล้าของศิษย์ธรรมกาย
จึงเป็นที่เล่าลือกันในสมัยนั้นว่า ชาวบ้านมองเห็นด้วยนัยน์ตาจริงๆ ว่า
ตอนเครื่องบินเข้าศึกมาทิ้งระเบิด มีแม่ชีวัดปากน้ำเหาะขึ้นไปปิดลูกระเบิด
และไม่ใช่มีผู้เห็นเพียงคนเดียวหรือสองคน แต่ได้พากันเห็นเป็น
จำนวนมากจนหนังสือพิมพ์เอาไปลงเป็นข่าวอยู่หลายครั้ง

คุณยายอาจารย์ได้รับการอบรมธรรมะจากหลวงปู่มากพอสมควร
หลวงปู่ก็ขอร้องให้ช่วยสอนธรรมะแก่ผู้อื่น ท่านว่าถ้าไม่สอนแล้วจะ
ไปนั่งนิพพานองค์เดียว ในใจก็คิดว่าองค์เดียวก็องค์เดียว คนไม่รู้
หนังสือจะไปสอนใครได้ ถ้าเขาไล่ปัญหาธรรมะเกี่ยวกับปริยัติคงจะ
ต้องติดขัด อีกประการหนึ่งธรรมะเป็นของลึกซึ้ง ละเอียดยิ่งตามได้ยาก
เห็นได้ยาก ไม่ใช่วิสัยของการนึกคิดคาดคะเนเอา เป็นเรื่องที่ต้องรู้
ต้องเห็นด้วยตาของตนเองจึงจะเข้าใจ

กระนั้นด้วยความที่ไม่เคยผิดระเบียบวินัย กับความเคารพใน
ครูอาจารย์ แม้จะไม่เต็มใจสอน แต่เมื่อหลวงปู่ออก
คำสั่ง ก็รับปฏิบัติ ความเคารพครูอาจารย์และ
เคร่งครัดในวินัยนั้น ท่านปฏิบัติมาสม่ำเสมอ
ไม่มีต่างพร้อยตลอด ๓๐ ปีเศษ **นับเป็นลักษณะ
พิเศษประการที่ ๖**

ภาพ : ภายในมหาวิหารเป็นที่ประดิษฐานรูปหล่อทองคำและรัตนอัฐิธาตุ
ของคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ไม่ใช่เรื่องการเคร่งครัดตรงต่อระเบียบวินัยเท่านั้น แม้แต่เวลา
ท่านก็ตรงต่อเวลาจนราวกับว่าท่านเป็นนาฬิกาเสียเอง ถึงเวลาทำอะไร
อะไร จะปฏิบัติตรงสม่ำเสมอไม่ผิดพลาด ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ถึงจะ
เจ็บไข้ก็ไม่ยอมแพ้ ปฏิบัติหน้าที่ไปทั้งไม่สบายอย่างนั้น ถ้าเป็นมากลูก
ไม่ไหวก็นอนออกคำสั่ง ไม่มีย่อท้อ

การสั่งสอนอบรมศิษย์ท่านทำด้วยความเมตตา แม้ตนเองจะ
ไม่มีลูก แต่จากการอบรมนั้นแสดงความหวังดีเสียยิ่งกว่าศิษย์ทุกคน
เป็นลูก บิดามารดาของชาวโลกถึงจะหวังใบบุตรธิดามากเท่าใด ก็
หวังกันได้เพียงชีวิตเดี๋ยวนี้ แต่คุณยายอาจารย์ห่วงลูกศิษย์นั้นหวังทั้ง
ชาติปัจจุบันและอนาคตชาติต่อๆ ไป ท่านจะเน้นและกระตุ้นให้ศิษย์
ทุกคนฝึกฝนในการทำความดีอย่างไม่มีที่หยุดที่พอ ให้พยายามละ
กิเลสโดยชี้แจงอย่างละเอียดลออ ซึ่งบางครั้งชาวโลกจะเห็นเป็นของ
ธรรมดา แต่ท่านเอามาแจจแจจนเราซาบซึ้งใจว่า นั่นแหละเป็น

กิเลสอย่างละเอียดทีเดียว

ความมหัศจรรย์ที่น่าคิดอีกประการคือ คุณยายอาจารย์ไม่มีความ
รู้ทางโลกเลย เดือนหนึ่งปีหนึ่งจะออกนอกที่พักแทบจะนับครั้งถ้วน
แต่ถ้าศิษย์คนใดมีปัญหา ไม่ว่าจะเรื่องส่วนตัว เรื่องครอบครัว หรือ
เรื่องราชการ ซึ่งบางครั้งผู้เป็นเจ้าของเรื่องหาทางออกไม่ได้ ถ้า
กราบเรียนปรึกษาท่านจะไม่มีใครผิดหวังจากคำแนะนำนั้นสักครั้งเดียว
จะต้องได้รับผลสำเร็จอย่างมหัศจรรย์ทุกครั้ง โดยเฉพาะถ้าเป็น
ปัญหาเฉพาะหน้าแล้ว สุดท้ายจะกล่าวชมปฏิภาณของท่านได้

แต่เดิมด้วยคิดว่าตนเองไม่มีความรู้ทางหนังสือ การสอนผู้อื่น
คงลำบาก เพราะความรู้ที่มีอยู่ได้จากภาคปฏิบัติล้วนๆ จึงไม่คิดจะ
สอนใคร ครั้นรำลึกถึงคำสั่งครั้งสุดท้ายของหลวงปู่ที่ให้ไว้ว่า ให้ช่วย
กันเผยแผ่วิชชาธรรมกายของพระพุทธองค์ คุณยายอาจารย์จึงต้อง
รับหน้าที่อบรมสั่งสอนผู้ใฝ่ธรรมตลอดมา...

ผู้ใหญ่กำเนิดวัดพระธรรมกาย

เมื่อตอนที่คุณยายอาจารย์พบกับหลวง-
พ่อธัมมชโย ซึ่งขณะนั้นยังเป็นนักเรียน
โรงเรียนสวนกุหลาบ หลวงพ่อมาขอคุณ-
ยายอาจารย์บวช คุณยายอาจารย์ก็บอกว่า
ให้ไปเรียนมาให้จบเสียก่อนแล้วจะบวชให้

หลวงพ่อัมมชโยซึ่งตอนนั้นคือ นายไชยบูลย์ สุทธิผล ก็ไปเรียน สอบเข้าเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้ ก็เพียงมานั่งธรรมะ ปฏิบัติธรรมกับคุณยายอาจารย์สม่าเสมอ คุณยายอาจารย์เห็นว่าเป็น คนเอาจริง จึงได้เมตตาสั่งสอนธรรมะที่ละเอียดลึกซึ้งให้ ซึ่งต่อมาก็ ได้พาลูกศิษย์ลูกหามาปฏิบัติธรรมกับคุณยายอาจารย์อีกมากมาย และหนึ่งในนั้นคือ นายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ ปัจจุบันคือหลวงพ่อทัตตชีโว

ต่อมาเมื่อหลวงพ่อัมมชโยบวชอุทิศชีวิตเพื่อพระพุทธ-ศาสนา แล้ว ท่านก็ปรารถนาจะขยายวิชชาธรรมกายให้กว้างขวางออกไป ด้วยบุญบันดาล คุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิปัตย์ ก็ยกที่ดิน ให้ ๑๙๖ ไร่ อยู่ที่ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

คุณยายอาจารย์เล่าให้ฟังว่า คุณยายอาจารย์จะมีถุงกระดาษสี น้ำตาลเก่าๆ อยู่ใบหนึ่ง เวลาที่ใครๆ ถวายปัจจัยไว้ใช้ส่วนตัว คุณยายอาจารย์จะเก็บสะสมไว้ในถุงใบนี้ เมื่อตัดสินใจสร้างวัด คุณยายอาจารย์ก็เทปัจจัยในถุงใบนี้ออกจนหมด นับดูปรากฏว่ามีเงินอยู่ ๓,๒๐๐ บาท คุณยายอาจารย์ถวายนั่นเพื่อเป็นทุนสร้างวัดจนหมด น้ำใจ ท่านยิ่งใหญ่ปานนั้น ท่านทำบุญเต็มกำลังดั่งที่ท่านสอนให้พวกเราทำ เสมอและยังให้กำลังใจลูกศิษย์อีกว่า การจะสร้างคนให้มีระเบียบวินัย อยู่ในศีลในธรรม เป็นคนดียอมสละอุทิศชีวิตให้พระพุทธศาสนาสักคน หนึ่งนั้น มีเงินร้อยล้านก็ไม่แน่ว่าสร้างได้ แต่มียายมีคนเดียวอยู่ตรงหน้าถึง ๑๑ คน เท่ากับยายมีเงินทุนเป็นพันล้าน ยายมั่นใจว่าจะต้องสร้างวัด ได้สำเร็จ

ในเวลาทำงานหนักคุณยายอาจารย์สังเกตแล้วเห็นว่า ทำงาน หยาบกันมากใจช้ำจะคลายความละเอียดลง คุณยายอาจารย์ก็จะ บอกว่ามานั่งสมาธิเอาความละเอียดกันก่อนนะ หรือไม่ก็วันนี้อย่าเพิ่ง ประชุมเลยนะมาช่วยกันจัดดอกไม้บูชาพระพุทธเจ้ากันดีกว่า ด้วยวิธีการนุ่มนวล ด้วยเทคนิคเฉพาะตัวของคุณยายอาจารย์นี้ กิจการงาน ทั้งหลายก็ลุล่วงไปด้วยดี วัดพระธรรมกายสร้างสำเร็จได้ก็เพราะ คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูงนั่นเอง

แต่กว่าจะมาเป็นวัดพระธรรมกายที่เราได้เห็น ได้มาทำบุญ ได้มาปฏิบัติธรรมกันอยู่ในทุกวันนี้ คุณยายอาจารย์ต้องทำงานหนัก สุดชีวิต ผู้ที่เป็นศูนย์รวมแห่งความสำเร็จและความรู้สึกนึกคิดของ คณะทำงานก็คือคุณยายอาจารย์ คุณยายอาจารย์จะเป็นทั้งผู้ให้ กำลังใจเป็นผู้คอยค้ำชานาวาของคณะผู้ทำงาน ให้อยู่บนเส้นทางบุญ คุณยายอาจารย์จะใช้บุญเป็นที่ตั้ง เมื่อเห็นว่าจะออกนอกทางบุญท่าน ก็จะตะล่อมจิตตะล่อมใจของทุกคนให้อยู่ในบุญและก้มหน้าก้มตา สร้างวัดเพื่อเอาบุญ เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา เพื่อให้ชาวโลกได้ รู้จักการสร้างบุญและการเข้าถึงพระธรรมกายกันต่อไป

ชีวิตของคุณยายอาจารย์จึงเป็นที่พึ่งแก่ศิษยานุศิษย์ทั้งหลายตลอดกาลนาน ชีวิตอันยิ่งใหญ่จิตใจอันงดงามของคุณยาย-อาจารย์ซ่อนอยู่ภายในวิถีชีวิตที่สันโดษ เรียบง่าย ในร่างกายที่บอบบาง ในแววตาที่

สุกสว่างเปี่ยมด้วยพลังแห่งน้ำกฐิ ผู้ไม่รู้จักคำว่าท้อ และแม้ว่าคุณยาย-
อาจารย์จะไม่รู้หนังสือเลย แต่คุณยายอาจารย์รู้จักตนเอง รู้จักทุกสิ่ง
จากธรรมชาติซึ่งเป็นของจริงด้วยปัญญาอันสว่างไสวของคุณยายอาจารย์
วัดพระธรรมกายอันสง่างามจึงได้ปรากฏบนแผ่นดินนี้ พร้อมกับการ
สร้างวัด คุณยายอาจารย์ยังได้อบรมคุณธรรมแก่ศิษย์ทั้งหลาย ให้
เป็นผู้มีกาย วาจา ใจ สะอาดบริสุทธิ์มุ่งสู่มรรคผลนิพพาน

บัดนี้แม้ว่าคุณยายอาจารย์ได้ละสังขารแล้ว และได้จัดพิธี
จุดไฟแก้วสลายร่างของท่านอย่างสมเกียรติ โดยมีเจ้าอาวาสพระ-
สังฆาธิการกว่า ๓๐,๐๐๐ รูป และสาธุชนจำนวนกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คน
จากทั้งในและต่างประเทศ เดินทางมาร่วมพิธีเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์
พ.ศ.๒๕๕๕ ที่ผ่านมา แต่คุณธรรมความดีที่มีต่อชาวโลกของท่านยังคง
อยู่คู่โลกต่อไปตราบนานเท่านาน

เดินไปสู่ความสุข ฉบับพิเศษ

ISBN	974-91177-9-4
ลิขสิทธิ์	มูลนิธิธรรมกาย โทร. ๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗ ถึง ๖๓
พิมพ์	ครั้งที่ ๒
วันที่พิมพ์	๑๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๖
จำนวน	๕๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์ เอส พี เค เปเปอร์ แอนด์ ฟอรัม จำกัด